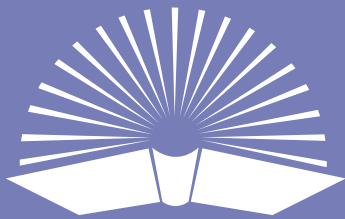

myShliach
מהלקה לדוברי עברית

חברותא

חומר לימוד שבועי

פרשת
במדבר

myshliach.net

במדבר

לקו"ש חלק ב' ע' 5 ואילך
מתורגם ללה"ק

זה, וכמו שע"י שהי' – שפה אחת
ודברים אחדים, הרי – לא יבצר מהם
כל אשר יזמו לעשות, הנה מלבד שאז
השלום אין לו קיום, הרי לא זו הדרך
להכריח, כביכול, ההשפעות מלמעלה,
ובפרט כשהמבוקש הוא מתן התורה
והקב"ה כביכול, אנא נפשי כתבית
יהבית²², פנימיות ולא מקיף²³, אשר
זה אי אפשר כי אם עי"ז שהנשמות
מושרשות בעצמות – וכמבואר בענין
במי נמלך, בנשמותיהם של צדיקים –
הרי צ"ל האחדות בענין של תומ"צ,
היינו שהתנועה שלו באהבת ישראל
תתבטא ביחוד בהשתדלותו לקרבם
לתורה.

ועל של פועל באתי:

בימים אשר מעתה ועד חג
השבועות בבוקר – זמן מתן תורה
דכללות השנה (נוסף על ענין מתן
התורה שבכל יום בפרט, וכל'
הברכה²⁴ נותן התורה – ל' הווה) –
ובפרט בזמן שמקהילים קהלות – בימי
השבת –

יג. היום הוא – שבת מברכים
החודש בו זמן מתן תורתנו, ובמילא –
גם התחלת ההכנה למתן התורה וקבלת
התורה.

ההכנה והכלי למתן התורה – הם
השלום והאחדות. וכדרשת רז"ל
במכילתא הובא בפירש"י: "ויחן שם
ישראל, כאיש אחד בלב אחד",
ובילקוט: "בקש הקב"ה ליתן תורה
לישראל בשעה שיצאו ממצרים, והיו
חלוקים אלו על אלו כו', כשבאו לסיני
הושוו כולם אגודה אחת כו', אמר
הקב"ה התורה כולה שלום ולמי אני
נותנה לאומה שהיא אוהבת שלום".

השלום והאחדות דהכנה למתן תורה
צריכים להיות בעניני תורה ומצות,
וכלשון הכתוב: ויחן שם ישראל (ל'
יחיד, באחדות. ובמה ובשביל מה –)
נגד ההר¹⁹ (וענינו²⁰, התורה
ומצותיה).

ואף שעל ידי השלום יכולים לפעול
מה שרוצים. וכמו שנאמר חבור
עצבים אפרים הנח לו, וכדרז"ל²¹ ע"פ

מגדר יחיד.

והוא הכנה לקבלת התורה, שכל התורה ניתנה לעשות שלום בעולם²⁹, בעולם גדול ובעולם קטן – זה האדם, לעשות שלום בין הנברא והבורא³⁰.

כל אחד צריך לדבר ולפרסם את כהנ"ל, ובפרט – אלו הדורשים ונואמים ברבים במשך ימים האלו.

ואז יש להיות בטוחים, אשר, בתוך כלל ישראל, נזכה כולנו – כלשון ברכת כ"ק מו"ח אדמו"ר זצוקללה"ה נבג"מ זי"ע – לקבלת התורה בשמחה ובפנימיות.

(קטע מקוצר משיחת שמבה"ח סיון, תשי"ג)

ד. טעם לכך, שלקבלת התורה דרושה ההקדמה של "אהבת ישראל", יובן בהסבר נוסף: לשם מה היה צורך למתן תורה במספר של ששים רבוא, כולם בדרגה שוה, מבלי הבדל בין אחד למשנהו?

השוני בין יהודי אחד לרעהו, אינו אלא בכחות הפרטיים, אבל מצד עצם הנשמה כולם שווים.

לכן, בשעת מתן תורה – שאז קשר הקב"ה כביכול את עצמותו, אנכי שבעצמות ישראל, והרי מבחינת העצם "הנשמות מתאימות ואב אחד לכולנה"³¹ – היו כל הששים רבוא ישראל בשוה.

צריך להודיע, לבאר ולהסביר לאיש ולאשה הישראלים שהשפעתו עליהם, אשר בזמן זה ביחוד, חובתם וזכותם, להשתדל ביתר שאת ויתר עז בהענין דאהבת ישראל (נוסף על החיב והזכות שבוה בכל יום בפרט. וידוע מש"כ רבינו²⁵ בסידורו, שתיקנו לכל, ושווה הוא לכל נפש: נכון לומר קודם התפלה הריני מקבל עלי מ"ע של ואהבת לרעך כמוך).

להסביר את הנ"ל, איך שאהבת ישראל היא הכנה למתן תורה וקבלתה,

ולהודיע ולהסביר את מאמרו של רבינו הזקן "ואהבת לרעך כמוך הוא כלי לואהבת את הוי' אלקיך" –

ונמצא, אהבת השם, אהבת התורה ואהבת ישראל – כולא חד.

צריך לפרסם מאמר הרב המגיד²⁶ "דע מה למעלה ממך. פי' דע כל מה שלמעלה הכל הוא ממך", בכל אחד ואחד תלוי הדבר, וכמרז"ל²⁷ אשר יראה האדם את העולם שקול, ובפעולה אחת שלו, יכול להכריעו אם לכף זכות או כו' – וכן בנדון דידן, הנה בפעולה אחת יכול להכריע ולפעול מתן תורה.

ובפרט בפעולה של שלום ואהבת ישראל, אשר הבעש"ט קבע זה לאחד מיסודות תורת החסידות²⁸, שעל ידי זה כוללם הוא עצמו עם הזולת ויוצא

של תלמידים, ששימשוהו. פעם במשמרה שלי – מספר ר' אלימלך – קראני רבי המגיד ואמר: שומע אתה מלך, מה שאומרים במתיבתא דרקייע, שאהבת ישראל פירושה: לאהוב רשע גמור כצדיק גמור³⁴.

אימרה זו של המגיד מוסיפה על תורת הבעש"ט, הבעש"ט דיבר רק בנוגע לאנשים פשוטים, ואילו המגיד חידש שיש לאהוב רשע גמור, ויתירה מזו: האהבה לרשע גמור, צריכה שתהיה באותה מדה כלצדיק גמור.

יז. אדמו"ר הזקן, אומר, שאהבת ישראל היא למגדול ועד קטן, אהבה כמו אצל אחים ממש, שהיא אהבה עצמית³⁵. וזהו כוונת ואהבת לרעך כמוך – כמוך ממש, וכשם שכמוך, אהבת עצמו, היא הרי, אהבה עצמית, שאינה קשורה בחשבונות כלשהם, שמשום כך הרי, על כל פשעים תכסה אהבה, כלומר שאפילו בשעה שהוא עצמו מכיר בפשעיו (שכן הוא במצב כזה, שלמרות האהבה אינו יכול להשלות עצמו שאינן פשעים), מכל מקום, תכסה אהבה, מאחר שהאהבה מגעת לעומק כזה בנפש, שאין הפשעים נוגעים שם, – כן צריכה להיות האהבה לרעך.

– כדי לעורר אהבה זו, דרושה אמנם התבוננות (כדלהלן), אך באמצעות התבוננות, מגיעים לאהבה

לפי זה, יובן גם הטעם לכך, שההכנה לקבלת התורה היא אהבת ישראל, שכן איך מעוררים עצם הנשמה? – באמצעות אהבת ישראל, כמוסבר להלן.

טו. כ"ק מו"ח אדמו"ר חזר על "תורה" מהבעש"ט בנוגע לענין אהבת ישראל גם ביחס לאנשים פשוטים:

תפילין דמארי עלמא מאי כתיב בהו, ומי כעמך ישראל גוי אחד בארץ³², ישראל הן התפילין של הקב"ה, בתפילין מצויים תפילין של יד ותפילין של ראש, שניהם – מצוה, ומחוייבים בברכה – ברכה אחת או שתים כהדעות השונות שבזה – והנחת תפילין של יד קודמת להנחת תפילין של ראש. כן הוא גם לגבי תפילין דמארי עלמא: תפילין של יד – מארי עובדין טבין (אנשים פשוטים מקיימי מצוות) קודמים לתפילין של ראש – מארי השגה (לומדים ויודעי תורה).

"תורה" זו עוררה בקרב יהודים רבים אהבת ישראל גם לאנשים פשוטים, שהרי מארי עובדין טבין חשובים ממארי השגה, וכמוסבר במקומות רבים, שבאנשים פשוטים מתגלה פשיטות העצמות.

טז. הרב הצדיק ר' זוסיא סיפר³³ לאדמו"ר הזקן בשם אחיו הרב הצדיק ר' אלימלך שאצל המגיד היו משמרות

דברי המגיד, שכן ההגדרה, שיש לאהוב רשע גמור כצדיק גמור, תופסת מקום גם מבחינת ה"הבנה".

וההוכחה היא מעצם הכניסה לחילוקי דרגות: לאהוב כמו צדיק גמור.

לעומתה אהבת "כמוך", אינה מדודה. כאן הוא אוהב את עצמו, וכך היא גם האהבה של אחים ממש.

יט. לפי זה, מובנת שייכות אהבת ישראל למתן תורה, כיון שבאמצעות אהבת ישראל, ויחן כאיש אחד, מבלי התחלקות, מעוררים את עצם הנשמה (שכל ישראל הם עצם אחד, כנ"ל), ועל ידי כך, לוקחים כביכול את "אנא נפשי" – עצמות הקב"ה, שנתקשרה – באמצעות התורה – לעצמות ישראל.

(משיחת חגה"ש, תשי"ג)

תודתנו נתונה למכון לוי יצחק על האישור להדפסת השיחה התרגום באחריותם בלבד!

עצמותית שלמעלה מהשכל –

כיצד אפשרי הדבר, שאהבה לזולת תהא אהבה עצמית, כאליו עצמו, הלא הזולת הרי בכל זאת, אינו "הוא"?

קיימות בזה שתי הסברות:

א) אהבת ישראל, אהבת התורה ואהבת ה', הן כולא חד. אהבת ה', אצל ישראל, היא הרי אהבה עצמית, שהרי בנים אתם לה' אלקיכם, ובן ואביו הם עצם אחד. אף אהבת ישראל הנובעת מצד אהבת ה', אוהב מה שהאהוב אוהב, היא, איפוא, אהבה עצמית³⁶.

ב) ביתר העמקה: כל ישראל הם גוף אחד, עצם אחד הנמשך לכל אחד מהחלקים השונים³⁷, יוצא, שאין זו אהבה לזולת אלא לו עצמו.

יח. יש לומר בדרך אפשר, שבדברי אדמו"ר הזקן ישנה הוספה על

במדבר

מתורגם ללה"ק

פָּרַשְׁתָּ בְּמִדְבַּר נִקְרְאתָ תָּמִיד לְפָנַי חַג הַשָּׁבוּעוֹת, וּמוֹבֵן שֶׁהַעֲנִינִים הַמִּדְבָּרִים בְּפָרְשָׁה זוֹ מֵהַיּוֹם הַכֹּהֵן לְקִרְאתָ מִתֵּן תּוֹרָה.

בְּפָרְשַׁת בְּמִדְבַּר מִדְבַּר בְּעֵקֶר עַל-אוֹדוֹת מִנֵּן בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל, שֶׁבִגְלָלוֹ נִקְרָא כָּל חֹמֶשׁ בְּמִדְבַּר בַּשֵּׁם "חֹמֶשׁ הַפְּקוּדִים".

מֵהוּ עֲנִינוֹ שֶׁל מִנֵּן?

מִסֵּבֵר בְּמִדְרָשׁ שֶׁהִסְבֵּה לְמִנֵּן בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל הִיא חֲשִׁיבוֹתָם: "נִמְשָׁלוּ יִשְׂרָאֵל כְּעֶרְמָה שֶׁל חֲטִים. מָה הַחֲטִים הִלְלוּ נִכְנָסוֹת לְאוֹצָר בְּמִנֵּן (הָאָדָם מוֹנֶה אוֹתָן אַחַת לְאַחַת), כִּי אָמַר הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא שִׁיְהִיו יִשְׂרָאֵל נִמְנִים בְּכָל שָׁעָה". הַחֲטָה חֲשׂוּבָה לְבַעֲלֶיהָ וְהִיא יְקָרָה מְאֹד, לְכֵן בַּעַל הַחֲטָה מוֹנֶה אֶת סְחוּרְתּוֹ, כִּדִּי לְדַעַת בְּדִיוֹק כִּמָּה חֲטִים יֵשׁ לוֹ. אוּלַם הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אֵינוֹ זָקוּק לְמִנֵּן. הוּא יוֹדֵעַ מֵהוּ הַמִּסְפָּר הַמְדִיק שֶׁל בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל גַּם לֹא מִנֵּיָתָם. אִם כֵּן, לְשֵׁם-מָה מִצְוֶה הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לְמַנּוֹת אֶת יִשְׂרָאֵל?

הַהֲלָכָה קוֹבֵעַת כִּי "דָּבָר שֶׁבְּמִנֵּן אֵינוֹ בְּטָל". מִנֵּיַת בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל גּוֹרֶמֶת לָהֶם לְהִיּוֹת "דָּבָר שֶׁבְּמִנֵּן" שֶׁ"אֵינוֹ בְּטָל". עִם-יִשְׂרָאֵל מְקַף בְּאֲמוֹת הָעוֹלָם, "כְּכַבְּשָׁה בֵּין שְׁבַעִים זְאֵבִים", וְהוּא עָלוּל חֲלִילָה לְהֶאָבֵד וּלְהִתְבַטֵּל בֵּין הָאֲמוֹת. לְכֵן מִצְוֶה הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לְמַנּוֹת אֶת עַם-יִשְׂרָאֵל, לַעֲשׂוֹתוֹ לְדָבָר שֶׁבְּמִנֵּן כִּדִּי שְׁלֵא יִתְבַטֵּל.

אוּלַם, דָּבָר שֶׁבְּמִנֵּן אֵינוֹ בְּטָל, בְּגִלְל חֲשִׁיבוֹתוֹ. הַמִּנֵּן אֵינוֹ גּוֹרֵם

לחשיבות הנמנה, אלא מהיה סימן לחשיבותו. אם מונים אותו סימן שהוא חשוב, ולא נשקפת סכנה שהוא יתבטל. כך גם היהודים הם דבר חשוב, דבר שמונים אותו, גם כאשר עדין לא נמנו בפעל. אם כן, לשם-מה המנין עצמו?

החדוש במתן תורה הוא החבור בין העליונים לבין התחתונים, בין הרוחניות לבין הגשמיות. המצוות שקימו לפני מתן תורה לא השפיעו על החפצים הגשמיים שבאמצעותם קימו. הגשמיות לא קבלה קדשה בעקבות המצוות. רק עם מתן תורה נתן הכוח לבני-ישראל שעל-ידי קיום המצוות, יוכלו לעדן ולזכך את העולם הזה הגשמי ולעשותו למקום קדשה.

לאחר מתן תורה, כאשר תפקידם הוא לפעל בתוך העולם ולהפך אותו למקדש לה', היתה חשיבותם צריכה להיות מרגשת לא רק ברוחניות אלא גם בעולם הזה, בגשמיות.

אלו לא היה חש העולם בחשיבותם של ישראל, וחשיבות זו לא היתה מתבטאת בגשמיות, הם אמנם היו חשובים, בבחינת "דבר שבמנין", ולא היו בטלים חלילה, אך בכוח ובחשיבות אלו הם לא היו מסגלים לפעל בעולם הזה ולהשפיע על הגשמיות. לשם כך היה צורך לספר את בני-ישראל בפעל.

המנין בא לבטא את חשיבותם של ישראל על-ידי פעלה שגם העולם הגשמי רואה אותה וחש בה.

זאת גם מראה הקשר בין פרשת במדבר למתן תורה: דוקא על-ידי ה"מנין" שמעניק לבני-ישראל את הכוחות לפעל בעולם ולעשותו למקום קדשה, יכולים בני-ישראל לבצע את התכלית של מתן תורה.

(מעובד על-פי 'לקוטי שיחות' חלק ד, עמ' 1019-1020)

איש אחד-בלב אחד!

בַּשָּׁבֶת, שְׁבִנוּסָף לְכָל הַיָּא גַם הַשָּׁבֶת שְׁלִפְנֵי רֹאשׁ חֹדֶשׁ סִיּוֹן, מְבָרְכִים אֲנוּ אֶת הַחֹדֶשׁ שָׁבוּ נִתְּנָה הַתּוֹרָה וְשָׁבוּ חוּגְגִים אֲנוּ מֵיָדֵי שָׁנָה אֶת חַג הַשְּׁבוּעוֹת.

הַתְּמִיּהָ:

בַּשָּׁבֶת הַזֶּה שָׁבָה מְבָרְכִים אֶת הַחֹדֶשׁ יֵשׁ בּוֹדָאֵי לַמּוֹד מִיַּחַד עֲבוּר כָּל אֶחָד, לְקִרְאָת חַג הַשְּׁבוּעוֹת. מַהוּ?

הַתְּשׁוּבָה:

עַל הַזְּמַן שָׁבוּ נִתְּנָה הַתּוֹרָה עַל הַר סִינַי, אוֹמְרַת הַתּוֹרָה בְּפִרְשֵׁת הַשְּׁבוּעַ שֶׁהָיָה זֶה כְּאֲשֶׁר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל חָנוּ בְּנֶגֶד הָהָר - "כְּאִישׁ אֶחָד בְּלֵב אֶחָד". וְהַמְדַרְשׁ מְסַפֵּר שֶׁרַק כְּאֲשֶׁר יָצְאוּ מִמִּצְרַיִם וְרָאָה הַקַּב"ה עַד כְּמָה שְׁבִנֵי יִשְׂרָאֵל מְאֻחָדִים הֵם וְחַיִּים בְּשָׁלוֹם, אָמַר - הוּא הַזְּמַן הַמֻּתְאָיִם לְתַת לָהֶם אֶת הַתּוֹרָה שֶׁנִּקְרְאָת שָׁלוֹם. מוּבֵן אִם כֵּן בְּמִיַּחַד עַד כְּמָה, דּוֹקָא בְּזְמַן שְׁלָנוּ עֲכָשׁוּ שְׁעוּמָדִים אֲנוּ עָרַב קִבְּלַת הַתּוֹרָה, צְרִיכִים לְהוֹסִיף בְּאַהֲבַת יִשְׂרָאֵל וּבְשָׁלוֹם בֵּין אֶחָד לַשְּׁנֵי, שְׁבוֹדָאֵי יֵהִיָּה זֶה הַהֲכָנָה וְהַפְּלִי לְקִבְּלַת כָּל הַשְּׁפָעוֹת הַתּוֹרָה בְּגִשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחָנִיּוֹת.

שליחות כהלכה

יפיו! התפעל גיל, "אז מתר ככה להכין כל דבר עם המים החמים?" שאל, "לא, יש כללים מיוחדים מה מתר להכין ואיך הסבירה רחלי והראתה לו את התמצית של התה שהם הכינו לפני שבת. תוך כדי הסברים רחלי הכינה כבר כמה פוסות תה חם ומתוק, ורבקי צרפה צלחת של עוגיות שוקולד שהכינו לשבת, והם התישבו כל הילדים לטעימה ליד השלחן.

"רגע, אם אין לי כזאת תמצית כמו שהשתמשת בה מלפני שבת, איך מתר להכין תה או שוקו חם בשבת?" שאל גיל ונגס בעוגיה הפריכה, "אני רוצה לדעת וללמד גם את ההורים שלי שיידעו."

האם תדעו איזו הלכה מסתתרת?

"זה לא מצחיק בכלל!!" כמעט בכתה רבקי בקול אמלל כשהדומינו הארץ שהכינה התפרק לה בן רגע לקול צחוקו של שמוליק, "אני שעה מנסה לבנות פה מסלול ארץ וכל פעם מחדש זה מתפרק לי!!" זרקה את חלק הדומינו שבידה על הרצפה בתסכול. "בואי אני אעזור לך, נעשה זאת לאט לאט ובסוף נצליח בעז"ה" הציע שמוליק והתישב לצדה על השטיח הגדול.

קול דפיקות חלשות נשמעו על הדלת, חיוש רצה לפתח, "שבת שלום" קבלה בקריאת שמחה את פני האורחים, גיל ואריאלה, הילדים של משפחת אהרוני שבאו לשחק אתם. משפחת אהרוני החלה לשמור שבת לאחרונה ואבא ואמא מרבים להזמין ולקרר אותם. גיל קצת יותר קטן משמוליק ואריאלה גדולה מחיוש בחצי שנה, כך שהם נהנים מאוד לשחק ביחד.

גיל ושמוליק שקעו עד מהרה במשחק קלפים מהנה. "למה לא הגעת אתמול לפעילות בליל שבת?" שאל שמוליק את גיל והרים קלף מהערמה, "לא כל כך הרגשתי טוב, ועד עכשו קצת פואב לי הגרון... אבל אל תדאג, זה לא מדבק" מהר להרגיע אותו. "רוצה שאכין לך כוס תה חם? זה טוב לגרון" הציעה רחלי שישבה על הספה לידם וקראה בספר. "כן אני אשמח תודה!" הודה לה גיל, "אבל... איך מתר להכין תה בשבת? זה לא אסור להרתיח קמקום?" התפלא. "לא חס ושלום,

במדור זה תוכלו לנסות לשער מהי ההלכה שמסתתרת בספור נשמח מאד אם תשתפו אותנו במסקנות שלכן.

hebrew@myshliach.com

נוהגים לומר פרקי אבות בשבתות הקיץ אחרי מנחה, מפסח עד לפני ראש השנה.

תודה רבה לשלוחים ששלחו את תשובתם:

חיים דויד סנוף פוקיפסי ניו יארק
מנחם מענדל סנוף פוקיפסי ניו יארק
שמוליק בוטמן פנום פן קמבודיה
מנחם וילהלם כפר ויתקין
שרי קוזלובסקי טביליסי גרוזיה

אנחנו מכינים הכל מראש, בוא תראה" לקח אותו שמוליק למטבח והראה לו את המחס המיוחד של שבת "וואו איזה

נושא / נושא

אהבה עצומה התנהגות כמו בן חכם

שני בנים היו לו ליענקל ובערל וגעצל שמם. אמנם אחים היו הם, ושם משפחתם זהה, אולם שונים לגמרי היו בטבעם. בעוד בערל פקח היה וחכם עד למאוד, הרי שגעצל אחיו התאום בור וטפש גמור היה.

באחד מן הימים הבהירים, החליט לו יענקל הגביר - שאהב את בניו אהבת נפש - לנסות ולבחן אותם באהבתם. לחוש קצת מקרוב, באפן הכי בלתי אמצעי שיכול להיות באהבתם הגדולה. מה עשה? החליט להעלים להם לפתע, ללכת להסתתר, לראות עד כמה הם יחפשו אחריו, עד כמה יהיו מוכנים להקריב למענו.

ואכן לא רחק היום עד שבאו געצל ובערל לביתם בסיום יום עבודה, ומה נחרדו לגלות כי אביהם היקר והאהוב הלך מהם במפתיע מבלי להשאיר עקבות. הם הפכו כל אפן וכל סמטה, בכו בכי תמורורים והחלו לחפש. השקיעו את מיטב הונם ומרצם בחפוש אחר האב, שפאמור, התחבא לו הרחק הרחק והיה מעדפן היטב מפל מה שמתרחש בביתו בקרב שני בניו האהובים.

אבל היום יום עושה את שלו, וכאן מתפצלים להם שני הבנים לדרכים שונות. בערל הרים ידים, הבין לפתע, ברב טפשותו, כי אביו עזב אותו לאנחות ולא ישוב לעולם. ישב הוא בערל שבעה, קרא את בגדיו והחל לקבל תנחומים מסביבתו, אחרי תקופה התיאש לגמרי מחפוש אחר האב והבין שהגורע מפל הגיע - הוא לא יזכה לראות יותר את אביו. עצוב היה בערל, שלא תבינו נכון, זה כאב

אין גבול לאהבת אב את בנו. האהבה היא עצמית, פנימית ומשרשת עמק עמוק בנפש. לעולם אינה פגה ואפלו לא נחלשת; גדולה היא ועצומה מאין כמותה. אולם בימי שגרה רגילים לא תמיד שרואים את זה בא לידי בטוי דוקא, באפן גלוי. ימי השנה הסוחפים, הטרדות השונות של היום יום והעסוקים והבעיות - גורמות הן לאב והן לבן להתעסק איש איש בעניניו. לפעמים אפלו, כלפי חוץ, יכולה להתעורר איזו מריבה קטנה ביניהם. ככה זה כשנמצאים תמיד ביחד, בימים הרגילים של היום יום.

אבל יש רגעים, שבהם האהבה הגדולה הזו עומדת זקופת קומה ובולטת במיוחד; רגעים שבהם נפר בחוש שלא משנה כלל מה יהיה. מה עשה האב או הבן קדם לכן - האהבה הגדולה שלהם תתמודד מול הכל. בדרך כלל זה גם מלווה בבכי, בנשיקה חמה ובאחול מקרב לב. הרגעים הללו הנם רגעי פרדה. שווו בעצמכם, פרדה בן אב לבנו לזמן ממשך. למרות שיודעים הם שיתראו מתי שהוא בהמשך - תמיד זה מרגש מחדש. יש משהו ברגע הזה.

וכעת, הספיתו לספורו של יענקל הגביר. בכל הסביבה יצא שמו כאיש של צדקה וגמילות חסידים. לא היה אביון אחד מקרב תושבי האזור שלא קבל ממנו איזו פרוטה לצדקה. בעצם לא רק העניים, גם התושבים הרגילים שנזקקו להלוואה או לעצה הגונה - קבלו אותה ממנו במקצועיות ובמאור פנים.

אהבת הרבי את חסידיו

עומדים אנו בימים אלה בעצומם של ההכנות לקראת יום ההלווא של הרבי שלנו בג' תמוז. השנה, אם חס ושלום משיח לא יגיע עד אז, נציין עשרים ושמונה שנה מאז אותו יום מר ונמר. עשרים ושמונה שנה. למעלה מחצי יובל. זה הרבי בלתי נתפס לגמרי.

אבל אנחנו בנים חכמים, יודעים אנו כי לצד האבל והבכי והעצב הנורא שפוקד ללא ספק כל חסיד וחסיד מכה שלמעלה מלמעלה מחצי יובל שנים איננו זוכים לחזות בזיו פניו המאירות של אדוננו מורנו ורבונו - הרבי שבפעם כל זה אינו אלא נסיון.

הרבי לכל אחד מאתנו ברור עד כמה שהרבי אוהב אותנו אהבה עצומה כאהבת אב את בנו, וממש לא יתכן כן שיעזב אותנו לאנחות. הרבי מעולם לא עזב אותנו, וגם כעת כשאננו רואים אותו בגשמיות בפעל ממש, עומד הוא למעלה ומביט על כל אחד מאתנו; מבקש לראות מי נוהג כמו הבן הטפש שמתרגל למצב וחוזר לשגרתו, ומי מתנהג כמו הבן החכם, זה שלא מתיאש ומבין שהכל אינו אלא נסיון קשה ומר של הרגע האחרון של הגלות.

על ילדי השלוחים שפועלים בכל השנה כפי רצונו של הרבי, אין ספק שמתנהגים הם כמו אותו בו חכם. ופנינתנו מעמק הלב לקב"ה, אמר לצרותינו די. פונים אנו אל האבא האהוב, אל הרבי שלנו ומבקשים: דלאי גלות. עד כאן. הנקדה הובנה, הבט על כל אחד מאתנו שלא זנח אותך לרגע והמשיך עוד ועוד לחפש.

עד מתי.

לו מאוד בנפש - אבל מה כבר הוא יכול לעשות. הרבי אביו הלך מבלי להתיעץ אתו בכלל, אלו היה מתייעץ ודאי שהיה אומר לו לא ללכת, אבל כעת כשקבר עזב, הרבי עזב הוא אותו לגורלו ועליו לחזור למסלול יומו הרגיל.

שונה מבערל כמאה ושמונים מעלות, היה געצל מבחינתו, אמנם אינו רואה את אביו וזה כואב לו ומכביד עליו, אולם אינו שוכח מאביו אפלו לרגע, וכלל לא חושב להתיאש מכה שיום אחד יזכה לראות אותו שוב סוף סוף.

געצל החכם לא אמר נואש. הבין הוא בחכמתו כי רבה שאביו האהוב לא באמת עזב אותו, כי זה הרבי לא יתכן - האב אוהב מאוד אותו, וכך יעזבהו? מה עשה געצל, הלך וחפש עוד ועוד. צעד בשבילים שהיו אהובים על אביו, הלך למקומות שאליהם נהג אביו ללכת, התחיל הוא לחקות את כל הליכותיו ומנהגיו וצעד בדרכים שהלך בהם אביו.

והאב, שכאמור כמוהו לא הלה, רוח נחת. ראה הוא מקרוב עד כמה בנו אוהב אותו וכלל לא מוכן להשלים עם המצב שאליה נקלע מבלי להתכוון. החליט האב לחזור ולחבק את בנו ממשיכות, בידעו כי משימתו הסתיימה.

את הספור הזה, שרק משל הוא (וכאן הובאו עם פרטים רבים נוספים למען הקורא) כמוהו, ספר בספרו "ק אדמו"ר האמצעי. כמשל על גלות השכינה בה מסתתר האב מהבן, ואיננו זוכים לראות בחוש ולהרגיש ממש בגשמיות בנוכחותו.

על אור ישראל

תוכניות מרתקות!

שאלות ותשובות נתן לשלח למיל:

HEBREW@MYSHLIACH.COM

